

Postás Közlöny

MAGYAR POSTÁSOK ORSZÁGOS SZABAD SZAKSZERVEZETÉNEK HIVATALOS LAPJA

A DEMOKRÁCIA UTJÁN

Irta: Szentpéteri József szakszervezeti elnök.

Hála a Szövetséges Nemzeteknek és a dicsőséges Vörös Hadseregnek, hogy hazánkat felszabadítva elűzték ellenségeinket, s megsemmisítették a magyarságot tönkretévő fasiszta, nyilas uralmat.

Hazánkat feldúlták, sorsunkat ferde vágányokra vezették. De mi nem csüggedünk, mert a szabadság megadta részünkre a jogot az új élethez. Megadta, most már csak rá kell lépünk a helyes útra, mely minden dolgozót elvezet az igazság sziklaszilárd alapjára felépített életnek kapujához. Ez az út pedig a szabadság jegyében fogant — demokrácia útja.

Mi, magyar postások pedig megértve az idők szavát, régi életünk osztályszakadékait betemetve, a vihar által szétszórtak felkutatására, tömörítésére és a magyar demokratikus élet kiépítésére hívjuk a szaktársakat és szaktársnőket, hogy az osztály nélküli demokratikus postásság életét szebbé és boldogabbá tesszük.

A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete, mely a romok közötti úton, ha bukácsolva is, de rendíthetetlenül halad a cél felé, rövid, de harcra való életével már több ízben is tanubizonyosságát adta annak, hogy érdekeink kiharcolását osztatlan erővel képviseli és a már kiküzdött érdekeinket maradéktalanul meg is védi.

Hogy a még előttünk álló nehéz harcokat, mindannyiunk érdekében sikeresen megvívhassa, hogy a fizikai romokon túl, a szellemi romokat is virágzó, termékeny televényé változtassa, formálhassa, szükségünk van minden demokratikusan gondolkodó szaktárs és szaktársnő segítő készségére, hogy egységes munkálkodásunk ereje, termékenysége és haszna mindannyiunk boldogságának alapja legyen.

A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete abból a célból, hogy a vidéki szaktársaktól való eddigi elszigeteltségét megszüntesse és velük a szoros kapcsolatot fenntarthassa, felvilágosító, nevelő és harcra való szakszervezeti lapot indít útnak,

mely a postások kezében harcra való fegyver, védelemben pedig pajzs kell, hogy legyen.

E lapon keresztül, mely a Magyar Postások Szabad Szakszervezetének céljáról, munkájáról, tagjainak felvilágosításáról, neveléséről, harcáról és jogainak védelméről van hivatva tájékoztatást nyújtani, kérem és hívom a vidéki szaktársakat és szaktársnőket, hogy, mint a budapesti szaktársak és szaktársnők tömörüljenek és megbízottait útján kapcsolódjanak be a szakszervezeti életbe, hogy erőink egyesítésével az életjogokért folyó harcot intenzívebben folytathassuk.

Annak a harcra való kimenetele pedig, amelyet egyesült erővel folytatunk a demokratikus magyar élet kiépítéséért, egy cseppet sem kétséges. Mégis folynia kell mindaddig, amíg valahol a reakciónak fizikai és szellemi támadásai felismerhetők lesznek.

A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezete szakmai képviselő, melynek keretében együtt küzd a szociáldemokrata, a kommunista, kigazda és a polgári parasztpárti szaktárs éppen úgy, mint a még ezidő szerint párton kívül álló szaktárs vagy szaktársnő.

A Magyar Postások Országos Szabad Szakszervezetéből tehát nem hiányozhat senki, mert itt nem egy párt, nem egy ember, hanem minden magyar postás sorsáért folyik a harc.

A magyar postás társadalom évtizedeken keresztül a reakciós kapitalista kormányok igáját nyögte. Az új demokratikus élet lehetőséget nyújt nekünk arra, hogy erőinket összefogva küzdhesünk jogainkért. E küzdelemben mindenkinek részt kell vennie, hogy egységes akaratunk sziklaszilárd támasza legyen minden jogos követelésünknek.

E harc jegyében indítjuk útjára szakszervezeti lapunkat, e harcra hívunk minden szaktársat és szaktársnőt és ígérjük, hogy mindig velük és jövőjükért küzdünk.

„... És lőn világosság!”

Amikor a győtrelem országútját jártuk s körülöttünk a reménytelenség sötétsége honolt, és már azt hittük, hogy nincs tovább, egy idézet jutott az eszünkbe: „Ember, küzdj és bízva bízzál!” — és ez a szerencsétlen, meggyőztört magyarság küzdött és bízva bízott, és nem hiába, mert az ige testet öltött: és lőn világosság.

Lőn világosság és e fénynél megdöbbenve látta meg minden becsületes magyar ember, hogy a keresztiek jegyében eljegyzett szellemi és lelki sötétség alatt, mily rettenetes pusztítást végeztek hazánkban, nemzeti életünkben és embertársaink lelkében azok, akik magukat a nemzet szociálistáinak s a szebb, boldogabb jövőre való megvalósítóinak vallották.

Hazánk romokban. Ezer

éviünknek minden kultúralkotása elpusztítva. Mezőgazdaságunk, iparunk s kereskedelmünk tönkretéve, kifosztva, nincs másunk, mint fanatikus hitünk, hitünk és bizodal-munk egymásban, erőnkben.

Hisszük, hogy a múlt szenvedéseiben, győtrele-meiben összekovácsolódott minden becsületes ember lelke és a múltban félre-vezetett, de az újjászüle-tett demokrácia tüzeben megtisztuló magyarság — a pokol zsoldosai által föld-dig rombolt magyar élet romjaiból kiemelkedve — egységesen hozzáfog az építő munkához.

Társadalmi életünkben a tisztulási folyamat most tart. Mindazok, akik egyé-ni célok s érdekek szolgál-tában, vagy nemzetiségi, illetve vallási soványiz-mustól elvakulva, az ezer-

éves „magyargyilkos” germanizmus szolgálatába álltak, felelnék bűneikért. Felelniök kell és felelni is fognak, mert a bűn után bűnhődés jár, amit a tör-vény szab meg, ezt kívánja a nemzet és a dolgozó magyarság egyetemes ér-deke. Azonban nem sza-bad megengednünk, hogy vélt, sok esetben meg sem történt sérelmek, azonkí-vül az egyéni bosszúk alapján megindult haj-szák nyomán szakadás álljon be az egymásra ta-lált dolgozó társadalom lelkében.

A fájó sebeket enyhítse, gyógyítsa be a boldog jö-vendőbe vetet hitünk azon tudata, hogy — a múlt antiszociális népelnyomó rendszerének bűnén és el-követett borzalmain okul-va — az általunk felépített boldog jövőben min-dig egy utat járva fo-

gunk élni és dolgozni ha-zánkért, mindannyiunkért

Ebben az újjászülető hazában többé ne legye-nek grófok és zsellérek, kegyelmesek és szolgák, fajkutatók és hitvitázók: hanem legyenek a szabadság fényénél egymásra ta-lált, a hazáért és a közös-ségért minden áldozatra kész magyarok.

Mi postások pedig szin-tén hitet teszünk hogy minden erőnkkel, mindent vállalva csak egy cél fog lebegni előttünk: felépíte-

ni a rombadöntött ma-gyar hazát és a szétdúlt családi otthonokat. És ha mindazok, akik a magyar földön élni akarnak, kive-szik részüket a magasztos munkából, akkor a romok felett ki fog sarjadni a magyar jövőre való virága: a demokrácia alapjára felépített, független Ma-gyarország és — minden becsületes dolgozó jutal-mánul — a szabadság je-gyében fogant, igazság és egyenlőség alapján álló élet.

Szabó József

Arccal a posta felé

Irta: Kossa István

Visszhangzik az ország az újjáépítő kalapácsának zenéjétől, mindenki, aki lecsületesen demokratikus magyar, ma erejét megfe-szítve dolgozik a fasiszták által széttrombolt magyar ipar, közlekedés és posta újjáépítésén.

Kétségtelen, hogy a vas-utasok jó hírüvéket tete-

mes mértékben emelték azokkal a ragyogó eredmé-nyekkel, melyeket az újjá-építési versenyben elérték. A postások kissé háttérbe szorultak, kevesebb szó esik róluk, pedig itt is vannak eredmények. Mi az oka a lemaradásnak? Kétségtelen, az a nem egészséges hely-

zet, amely a Postás Szakszervezet vezetésében volt.

Nyíltan kell erről beszélni. A vezetők egy része — megérdemelten — vezetőállásba került, ahol, ha azt akarja, hogy méltó legyen a bizalomra, amely arra a polcra emelte, egész munkatársait leköti. Ezek közvezet részére elvesztett és az meg is látszott a szakszervezeti életben.

Másik nagy hiba az, hogy nincs meg a legjobb összhang a két munkapárti postások között. Apró személyi torzálkodások, pozícióért való tülekedés, szereplési lehetőség rontja meg a viszonyt. Sürgősen változtatni kell ezen. Semmiféle személyi érdek nem zavarhatja meg a jó viszonyt. Aki nem tudja egyéni érdekeit a munkaszervezet egysége érdekében alávetni, annak nincs soraikban helye.

Az ilyen állapotból ered azután annak lehetősége, hogy olyanok is merészeljenek szakszervezeti kérdéssel foglalkozni, akiknek ehhez se joguk, se hozzáértésük nincs. Mi csak a Szakszervezeti Tanácsban tömörült szakszervezeteket ismerjük el. Ezek egységei. Ezeken belül sem egyik, sem másik párt nem építhet ki frakciót, tehát a Független Kisgazdapárt sem. Aki pedig megkísérli a szabad szakszervezeteken kívül a dolgozók bármelyik rétegét szervezni, az a demokratikusan gondolkodó és a demokráciáért harcolni akaró szervezett munkásság erejét akarja csökkenteni, azaz a reakciót erősíteni. Aki pedig a demokratikus erők ellen küzd a reakcióért, az szembentalálja magát az egész szervezett magyar munkásság elszánt harcával. Önmagára vessen, aki kiprovokálja azt, hogy megmutassuk erőnket.

Nem elég azonban a szervezkedés szükségességéről, a szakszervezet egyetéről beszélni. Ezek szép és jó dolgok, de ma mindenkit és így a postásokat is legjobban az élet, a megélhetés lehetőségei érdeklik.

Gerő miniszter elvtárs akaratából a postások kedvezőbb elbármásban részesülnek, mint a többi közalkalmazottak. Ez csak az első lépés a postás jobb anyagi helyzete felé. A többi most már a postásoktól függ. A munkafegyelem megszilárdítása, az újjáépítésben való részvétel, a szakszervezeti erő megsokszorozódása, ez az útja a demokratikus postásoknak.

Ehhez nyújt segítséget, támaszt a most meginduló „Postás Közlöny”, melynek első számát sok szeretettel engedjük útjára.

Elnémultak az ágyúk. Nem üvöltöttek vészjelző szirénák. Ha gépmadarak zúgnak el felettünk, nem menekülünk földalatti odvainkba. Letörögték a szuronyokról a vért, a fegyverekből kiröppent az utolsó gyilkos golyó, elült a csatazaj. Béke van. Régen vártuk, mégsem tudunk örülni neki, mert ez a béke a halottak békéje. Bármerre nézünk szerte a hazában, rombadőlt, kiégett házak füstös falai, üszkös gerendái merednek az ég felé. Utóntfűlen, kiesingy fakresztet, fejfák vagy kopják jelzik, hogy sok, sok család ott honban sohasem száradnak fel a könnyek, mert nem tér vissza többé a hadba szállt kedves. Aranysárga búzakalászkok hullámzó tengerét hiába keressük a délibábos magyar rónákon, csak pipacs virít a vetetlenül maradt barázdákban, melyre búsan mondja a szántó-vető paraszt: „vérzik a magyar föld”.

Egy nagy temető az egész ország, melyben saját magunkat látjuk eltemetve és fájdalmasan tör fel kebelünkben a költő szent szolozmája. „A sirt, hol nemzet sülyed el, népek veszik körül, s az emberek millióinak szemében gyászkönyv ül.”

Gyászkönyv ül szemünkben és gyászba öltöztünk mindnyájan magyarok. A mi gyászunk színe azonban nem fekete, mely sorsunkkal való megbékélést és a változhatatlanban való megnyugvást parancsol. Mi fájdalomunkban az élet, a vér színét öltöttük magunkra és nem lecsendesíteni akarjuk háborgó lelünk, hanem villámlo tekintettel keressük azokat, akik ezt a népet ismét a halál árnyékába sodorták. Keressük népünk „elhivatott” vezetőit, hogy tetemre hívjuk őket. Lássák meg, hogy hatalmas tébolyuk, gyilkos politikájuk mivé tette ezt a nemzetet. Lássák meg, hogy könnyet, vért és bűt arat a magyar föld népe és ebben a tejjel-mézrel folyó Kánaánban eszedelően nyújtja éhségtől kiégett kezét egy falat fekete kenyérért a magyar gyerekek.

Kérdezzük: „jó urak”, hát ez volt az a magas politika, melyre a dolgozók milliói még éretlenek voltak? Ez volt az a politikai éleslátás, amely csak a történelmi osztályban és abban is csak a kiváltságosoknak adatott meg? Ha valóban ez a magas politika, akkor mi dolgozó kisemberek tényleg nem értünk hozzá. Mi nem tudtuk volna címeikért, rangokért, magas kitüntetésekért áruba bocsátani nemzetünk fiainak szézeit az ösellenességnek, a germán imperializmusnak. Nem tudtuk volna rommálövetni békés falvainkat, gyönyörű városainkat. Nem tudtuk volna földönfutóvá tenni magyar családok megszámlálhatatlan sokaságát. Elismerjük, ebbe a politikai magassiskolába nem jártunk. De nem is kérünk ebből a magas végzettségéből. Ilyen ördögi tudományt nem akarunk elsajátítani, mely ezer esztendő történelmünk folyamán, mint egy gonosz szellem, állandóan annak a lehetőségét kereste, hogyan

tudná lerombolni mindazt, amit a dolgozók milliói, ezek a multban még emberszámba sem vett szerencsétlen páriák, éhbéért, véres verejtékkel évszázadokon keresztül felépítettek.

A mi iskolánk az élet volt és a katedrán a sors tartotta az előadásokat. Ezért nekünk csak a hitünk világa van a fellegeken túl, tudásunk nem jár a magas régiókban. Velünk van a mindennapi élet szürkeségében. Ezért mi az életet és abban embertársaink sorsát nem a folyton magasabb szempontokra hivatkozó arisztokraták monokliján keresztül, hanem a maga természetességében és leplezetlen meztelenségében ismerjük. A mi politikai hitvallásunk az életnek ebből a hamisítatlan ösztinteségből született. Irányát nem tudjuk elkornyás műszavakból szerkesztett nyakatekert körmondatokban meghatározni. Egyszerű, sokszor hangoztatott rövid, de mégis oly sokat ígérő szavakból áll: hazánkat újjáépíteni és abban nemzetünket boldoggá tenni. Politikai célkitűzésünk megvalósításának pedig csak egyetlen eszköze van, ez a munka.

Ez az élet iskolájában tanult, egyszerű, de becsületes politikai hitvallás keresi a kijáratot most ebből a nagy magyar temetőből. Ez éleszteti a feltámadás reményének már-már majdnem elhamvadt tüzeit kiesingy falusi kunyhókban épp úgy, mint nagyvárosok fényes palotáiban.

Szaktársaim! Magyar postatiszták! Érintse meg ennek a halott magyar földből új életet fakasztó tavaszi napsugárnak élető melege a Ti kétségek között vergődő lelketeket is. Ebredjétek fel a letargikus álmából! Űzzétek el magatokat a még mindig a háború ideglázában vergődő agyatok rémképeit! Térjen vissza népünk örökkévalóságába vetett hitetek, boldogabb jövőjében bízó reményeségetek! Az élet ritmusa lüktessen minden munkatokban! Az életkedv mosolyogjon otthonaitokban! Az ösök semmitől vissza nem riadó, kemény és elszánt magyar akarsával feszítétek meg izmaitokat és legyetek élcsapatok a munka dicső hadseregeinek, melyek az ország minden részében rohamunkára indulva, egymással nemes versenyre keltek, hogy a romokon és sirhalmokon mielőbb felépítsék ezt a Sodoma és Gomorrha pusztulására emlékeztető szegény országot.

De ne csak mint robotemberek vegyetek részt szaktársaim ebben a nemzetépítő nagy munkában, hanem hevítse szíveteket és lelketeket az a szent tűz, hogy most magunknak építjük ezt az országot, mely nem lesz többé vadászterülete a magyarfaló német brigantik hatalmi törekvésének és nem lesz játékszere a főúri osztály politikai kalandorainak.

A dolgozók országa lesz, melyben csak annak lesz joga odaülni a nemzet asztalához, aki az ország felépítésében és a nemzet fenntartásában becsülettel kiveszi a részét.

Hiszem, hogy a magyar postatisztai kar, tisztviselő szaktársainkkal egyetemben megszerzi az élethez való jogát ebben az országban. Emelt fővel állhat oda a közvélemény ítélőszéke elé, ha majdan az újjáépítés előmozdítására, a közbiztonság, a rend, a munkafegyelem megszilárdítására irányuló törekvések eredménye mérlegre lesz téve.

Ha azonban azt akarjuk, hogy ezt az országot ne csak felépítsük, de örök időkre meg is tarthassuk, nemcsak külsőségeiben, de belsőleg is újjá kell építeni. Új állami és társadalmi rendet kell felépíteni és az egész magyar közéletet, társadalmi, sőt még a magánéletet is új szellemmel kell megtölteni. Ez az új állami és társadalmi rendszer, valamint az azt betöltő szellem ne csak újabb, de jobb is legyen a réginél. Hogy jobb és szebb legyen az élet az új magyar demokrácia keretei között, ez nem csak a közéleti tényezőktől, hanem a nép széles rétegeitől is függ.

Hiábavaló a kormány, a különböző pártok és szakszervezetek vezetőinek jóra irányuló törekvése, ha a nép bizonyos rétegében nem talál megértésre és támogatásra. Mikor tehát az életünk nehézségei és hiányosságai miatt súlyos kritikával illetjük vezetőinket, ugyanakkor vizsgáljuk meg önmagunkat is, hogy vajjon mi, mindenben megtettük-e kötelességünket. Mert csak akkor van jogunk bírálatot mondani mások munkája felett, ha mi jobbat, tökéletesebbet, a közre hasznosabbat alkotunk, vagy alkotni tudnánk, mint azok, akikkel szemben nem egyszer a lehangosabb kritikát gyakoroljuk. A dolgozók államának mindenre egyformán érvényes erkölcsi törvénye, hogy csak az szólnon bele a közösség sorsának intézésébe, aki maga is becsülettel kiveszi a részét az országépítő és nemzetfenntartó munkából, aki sorsközösségben él a dolgozók tömegeivel. Elég volt már abból a rendszerből, amikor fényes fogadó esték, pazar bankettek és pártvacsorák lukulluszi lakomán buzditották lemondásra, áldozatkészre és önmegtagadásra az éhez és minden testi és lelki javaiktól megfosztott munkatársakat. Ha már a történelem vihára elsodorta ezt a rendszert, ügyeljünk rá, hogy a demokratikus alapokon felépülő új állami és társadalmi rendben ne azok legyenek ismét a vezérszónokok, akik csak másokat tudnak munkára ösztönözni, maguk azonban mindig a munkának a könnyebbik végét keresik.

Ennek az elvnek nem csak fölfelé, de közöttünk kisemberek között is érvényesülni kell. Az elmondottakkal nem a jogos kritikát akarom elnémítani. A közéletnek éppen olyan szüksége van a kritikára, mint a tengerek vízenek a sóra. Ez óvja meg az elposványosodástól. Ez a kritika azonban legyen építő, nem pedig romboló. Fődolog, hogy amikor kritikát gyakorolunk mások munkássága felett, sohase a személyes bosszú, egyéni érdek, gyűlölet vagy ártani akarás, hanem mindig a közérdek

vezessen bennünket.

Menekülni akarunk a romok poros, bűzös világából. Keressük a kivezető utat ebből a nagy magyar temetőből. A rombadőlt bürokratikus, reakciós, feudális, klerikális és fasiszta rendszer helyébe nem csak új, de szebb, jobb, boldogabb és emberibb, népi Magyarországot akarunk építeni. Hogy a magyar jövő valóban boldogabb legyen a multnál, nemcsak az országot és az uralkodó rendszert, de önmagunkat is újjá kell építeni. Jobbnak, tökéletesebbnek kell lennünk, mint a multban. Sorsunk iránt több érdeklődést, érdekeink védelmében nagyobb harcra készséget, az egymással való érintkezésben többszeretetet és az egész vonalon szilárdabb munkafegyelmet kell tanúsítani.

Ne tévesszük soha szem elől, hogy a jövőnk mi formáljuk. A demokratikus államrendszerben nem a felsőbb rétegek szeszélyétől, hanem tőlünk dolgozóktól függ, hogy milyenek legyenek az életkörülményeink.

Hiszem, hogy a magyar postatisztai személyzet azok közé a nemzeti hősök közé tartozik, akik olyan jövőt akarnak építeni ebben az országban, amely a magyar dolgozók millióit kárpótolni fogja ezer esztendő minden szenvedéseitől és megaláztatásaitól, melyben nyugodtan hajthatja álmora fejét mindenki, aki jól végezte dolgát, mert nem fogja lázálomként gyötörni a holnap gondja, melyben a munkának meglesz a kellő értéke és így az életnek meglesz a várva várt szépsége. Melyben boldogan elmondhatja minden becsületes magyar, hogy „béke van!” Ez a béke azonban nem a halálnak, hanem az életnek a békéje lesz.

Robotos.

A posta mostohagyermekai

Sok szó esett, úgy a multban, mint a jelenben, a postamesteri alkalmazottak ügyéről. Mindezt keves eredményel. Pedig, a mai demokratikus postának, éppen az lenne az egyik legnagyobb feladata, hogy a postamesteri alkalmazottak helyzetén változtasson. Az eddigi postamesteri rendszer, mely alkalmazott és munkaadó örökös kenyerharca jelentette, nem egyeztethető össze a demokráciával.

Eddig a postamesteri alkalmazottak, a legminimálisabb fizetésért dolgoztak reggeltől estig, ugyanakkor sok esetben ki voltak téve a postamesteri szeszélyeinek, azon oknál, mert mint magánalkalmazottak, minden jogvédelem nélkül kellett kötelességeiket teljesíteni. A postamesteri alkalmazottaknak ezek szerint csak kötelességeik voltak, de joguk nem. Ha valamelyik jogról, vagy több fizetésről mert beszélni, szedhetette azt a kevés holmiját, ami volt és 15 napi felmondás után kereshetett magának más helyet.

Ilyen körülmények mellett kellett hosszú éveket eltölteni a posta szolgálatában, anélkül, hogy szolgálati éveinek számbeli gyarapodása folytán valami módon előbbre juthatott volna. Ha kiadó volt, esetleg kapott egy hivatali, aszerint milyen protekciója volt. A helyzet

így sem változott sokat, mert a kisebb hivatalok fenntartási költsége olyan csekély volt, hogy levonva a kiadásokat, majdnem annyi fizetése maradt, mint amilyen addig volt. Ha kézbesítő, vagy küldő volt az alkalmazott, mikor már nem bírta a fáradságot, minden anyagi támogatás nélkül búcsút mondhatott a postának.

Tehát bátran mondhatom, hogy a postamesteri kar túlnyomó többségének és az összes postamesteri alkalmazottnak az a követelése, hogy omoljon le a bürokráciának

az a nagy válaszfala, mely postás és postás között különbséget tett. Építsük fel a postás demokrácia jegyében úgy, hogy az eddig sokat szenvedett postamesteri alkalmazottak a többi postásokkal együtt, a posta kincstári alkalmazottainak mondassák magukat, vagyis a postamestereket és postamesteri alkalmazottakat a most megjelent postás státusba, — iskolai végzettségük, postai szakképzettségük és a szolgálati évüknek figyelembe vételével — sorozzák be. Ezzel az intézkedéssel a posta demokratikus vezetősége pontot tenne a mostanáig vajdó postamesteri kérdésre.

Gilányi Armand

Harc a telefonért

Abban az izom- és ideg-örlő küzdelemben, amit a postasság a modern híradás ujjaéptése ügyében vív, az 1945. év július hónapja is egy újabb mérkőző. Az akadályok és az anyaghiány orgiái között is előretörték a csontig o-ványodott postások. A nélkülözések dacára oly eredményeket mutat fel és oly munkautómat erőszakol a a személyzet, ami szinte emberfeletti.

Szavak helyett beszéljenek azonban a számok.

Budapest 1945. év július 1-én 17 postai telefonközpont volt üzemben. 4 automata (Belváros, Erzsébet, Lágymányos, Budafok) 10.400 vonalkapacitással és 13 manuális 1700 vonalkapacitással. Összesen 12.100 vonalbekapcsolási lehetőség.

A vezetőség augusztus 1-ére 12 automata és 13 manuális központot tervezett előkészíteni 28.900 vonalkapacitással, a központok elkészültek, de nem 28.900, hanem 32.000 vonalkapacitással.

Az állami intézeteknél és magánvállalatoknál, közérdekű üzemeknél 11 automata és 16 manuális telefonközpont üzemkézsége volt előirányozva. El is készültek; cca. 1000 mellékállomás kapcsolódott üzembe.

A telefonállomások számánál 3000 darab új üzembehelyezés volt tervezve, elkészült 2700.

A kábelhálózatból az előirányzott 90 kábel, rendbehozása helyett 88 készült el cca. 80.000 értékkel.

A kábelek rendbehozásához 1300 m. hosszúságban — cca. 30 helyen — kellett kábelt cserélni, 1200 m. készült el cca. 39.000 értékkel.

Ki kellett javítani és el is készült 34 darab, összesen 1200 cellából álló akkumulátortelep.

Néhány, mondhatni kiragadott és csak Budapest területéről vett számadat is eléggé bizonyítja, hogy a postások mekkora lendülettel végzik a roham- és versenymunkákat. Pedig ezek csak az üzemi teljesít-

mények. A közben szükséges bontási, valamint romeltakarítási munkákat figyelembe sem vettük. Hogy itt is mit kellett végezni, arra csak egy adatot említek: Egyedül a József-központnál cca. 40 vagón törmelékkel kellett a személyzetnek elszállítani a hó folyamán.

A teljesítményeket nézve feltűnik, hogy míg a belső munkáknál az előirányzottnál több készült el, a túlnyomórészt külső munkákból álló szereléseknél (állomás- és kábelserelés) az eredmény némileg alatta maradt a tervezettnél.

A teljesítmény különbsége a munkák természetéből folyik. A belső munkák folyamata, teljesen figyelembe vehető, az akadályok és nehézségek beértékelhetők. A külső munkáknál ma oly gátások és bontások jelentenek, amiket tervezésnél nem lehet előre látni és sokszor a személyzet legnagyobb áldozatkészsége mellett sem lehet áthidalni.

Épp a tömeges külső munka, pontosabban az annál jelentkező nehézség ad különös értéket a teljesítménynek. Egy házromot vagy sérült házat lebontani ma komolykált, nehéz munkát jelenthet, de mennyivel kisebb feladat, mint ily ronesok között vagy alatt kábeleket cserélni, kábelhelyeket javítani, többmázás gépeket kihozni.

A személyzet áldozatkész munkájának kifejezésére is álljon itt legalább egy adat. Az egyik központ elkészítése különösen sürgős volt. Ezt az alkalmazottak úgy átérezték, hogy 4 napon át nem mozdultak el munkahelyükről. Padokon és deszkákon aludtak naponta 4-5 órát. És ezt akkor teljesítették, amikor táplálékuk mondhatni kizárólag kenyérből és gyümölcsből állott, mert fizetésükből egyébre nem futotta.

Úgy véljük, hogy ez a személyzet minden elismerést és támogatást, főleg erőteljesebb közellátást megérdemel.

Tamási Lajos.

Zenélő húrok.

Emlékszem, mintha most történt volna, az országút mentén szaladgálva furesa egyhangú zümmögő muzsika szólt, gyermekkorom édes muzsikája! A magasban kifeszített húrokon gyenge szellő lágy vonója duruzsolva játszadozott s zenélt a szívek összekötő muzsikája! És megpattantak a húrok! Szörnyű dühödt száguldó vihar tépte meg szétszilált vonagló testük! Ah... halló, halló néma csend. Zenélnek újra a kifeszített húrok, vibrálnak a lelkek varázsszemei, becsilingelnek minden szívbe újra a távbeszélők jó hírei!

Vajda J.

Mit nyújt az új fizetési rendszer?

Írta: dr. Pázmány Ödön postaigazgató

Kevesebbet, mint amennyit reméltünk és megérdemeltünk volna... Ez a válaszom az új illetmények összegszerűségére vonatkozó, bár tudjuk, hogy a munka ellenértékét illetőleg a megélhetés biztosítását ma nem lehet előre megállapított és állandósított összegszerűsége alapján. Tehát tovább reménykedünk és bízunk... Eppen ezért cikkemben ez alkalommal kizárólag az új fizetési rendszer előnyeivel és hibáival foglalkozom.

A közszolgálati illetmények és nyugdíjak szabályozásáról szóló 2500/1945. M. E. sz. rendelet kiadását hosszú és nehéz tárgyalások előzték meg. Az volt a terv, hogy az állami, fővárosi és közüzemi alkalmazottak illetményeit és nyugdíjait egyetlen kormányrendelet szabályozza s az egy-egy egyes alapelvek mellett csupán kisebb kedvezményeket élvezhessenek azok a közszolgálati alkalmazottak (bírák, honvédség, rendőrség, stb.), akik különleges helyzetüknél fogva már a múltban is kedvezőbb elbánásban részesültek. Ebben az egységes fizetési rendszerben tervezték megoldani a vasutasok és a postások illetmény-rendezését is. Ennek az új fizetési rendszertervezetnek azonban — főleg az altszertechnikéi — olyan súlyos hibái voltak, hogy a vasutasok és a postások szabad szakszervezetei kénytelenek voltak az eredeti elgondolásokkal szembeszállni. Hetekig tartó fáradságos tárgyalások következtek, amelyeknek legelső eredménye: a vasutas és postás egység megteremtése volt. A létfenntartásáért folytatott harcban egymásra talált a két jobb sorsra érdemes munkástömeg s miniszterünk megértő támogatása és segítettakarása valóra váltotta a postások régi álmát: a vasutas-postás közös fizetési rendszert.

Ha a Postás Szabad Szakszervezet az új fizetési rendszerrel kapcsolatban nem ért volna el más eredményt, csak a közös vasutas-postás fizetési rendszert, ezt is olyan eredménynek kellene elkönyvelnünk, amelyhez hasonló siker 1911 óta nem érte a postás törekvéseket. Pedig ennél nagyobb eredményeket is látnunk... Bár az új rendszernek is vannak hibái, amelyek itt-ott sérelmesek, ezeket azonban jóakarattal orvosolni lehet s ezek nem kisebbíthetik azt a tényt, hogy az új fizetési rendszer már haladás a demokráciához és a szociális gondoskodás felé.

A gyakornoki, a kezelőnői, a díjnoki és a havi-béresi állások megszűntése, a soronkívüli előmenetel számszerű biztosítása, a postai szolgálat alatti szerzett magasabb iskolai végzettség elismerése, a családi pótlék egyenlősítése stb. mind-mind olyan újítások, amelyek a munkástömegek anyagi javát szolgálják s lelki nyugalmát biztosítják.

Boncolgassuk kissé részleteire a kérdést, hogy tisztán lássuk, mit kapunk s hogyan lesz ezután. Mindenekelőtt tisztában kell lennünk azzal, hogy az államvasúti s a postai közszolgálati alkalmazottakat — miként mintek a 7000/1945. K. K. M. sz. rendelet nevez — 12 fizetési osztályba sorozták. Ennek az állami rendszertől eltérő fizetési osztály-csoportosításnak egyelőre csupán formai jelentősége van, mert az egyes fizetési osztályokban és fokozatokban ugyanazok a fizetések, mint az egyéb közszolgálati alkalmazottak ugyanolyan állásnak megfelelő fizetési osztályában és fokozatában. Minthogy azonban az államvasutak elnöke az állami rendszerű III. fizetési osztály helyett ugyanazzal a fizetéssel az államvasúti és postai fizetési rendszer I. fizetési osztályba soroztatott, a fizetési osztályok számozásában két fizetési osztályt eltérő van, — mint említettem — egyelőre minden anyagi előnyök nélkül. Így például az állami rendszerű V. fizetési osztályba sorozott tisztviselő nálunk a III. fizetési osztálynak, az állami rendszerű XI. fizetési osztályba sorozott tisztviselő pedig nálunk a IX. fizetési osztálynak felel meg és így tovább...

Minderre azért hívom fel előláróban olvasóim figyelmét, nehogy tájékozatom további folyamán a vasutas és postás fizetési osztályok számozásának említésekor bárki is az állami rendszerű ugyanolyan számozású fizetési osztályok állásaira gondoljon.

A postafogalmazási és műszaki (egyszerűbben mérnői) szakba tartozó tisztviselők ezentúl a VIII. fizetési osztályban kezdik a szolgálatukat. Ez annyit jelent, hogy a postához felvételre jelentkező jogtudort vagy mérnököt a kereskedelem- és közlekedésügyi miniszter már postai szolgálatát előtti kinevezi postafogalmazóvá, illetőleg segédmérnökké s az mint kinevezett tisztviselő kezdi szolgálatát s ha 35 évi szolgálat alatt néhány soronkívüli előléptetésben részesül, az új rendszer biztosítja részére a II. fizetési osztály elérését.

A fogalmazási, és a mérnök tisztviselő minden fizetési osztály 1. és 3. fokozatában három, a 2. fokozatában (a VIII-IV. fizetési osztályban) pedig két évet tölt el. Ilyen előhaladás biztosítása mellett 35 évi szolgálat után kivétel nélkül mindenki elérheti a IV. fizetési osztályt. A kormányrendelet azonban lehetővé teszi, hogy azokat a kiváló minőségű tisztviselőket, akik már valamelyik fizetési osztályban legalább három évig szolgáltak, a közvetlenül magasabb fizetési osztály 3. fokozatába soronkívüli lehet előléptetni. Mivel pedig a kormányrendelet lehetőséget nyújt, hogy a soronkívüli előléptethetőik száma az ugyanazon fizetési osztályba tartozó fogalmazási, illetőleg mérnöktisztviselők számának egyharmadát évenként elérheti, a kiváló tisztviselők részére megvan a lehetőség, hogy az egyes fizetési osztályokban ne nyolc évet töltsenek el, hanem 3-4 évi szolgálat után már a magasabb fizetési osztályba léphessenek elő. Sőt a postavezérigazgatóság s az igazgatóságok osztály- és csoportvezetői, valamint a központi hivatalok vezetői kiváló minőségű esetében a három év letelte előtt is előléptethetők a magasabb fizetési osztály 3. fokozatába. Az a kiváló tisztviselő tehát, aki pályája során legalább három soronkívüli előléptetésben részesült, a

II. fizetési osztályból mehet nyugdíjba. Hibája a rendeletnek, hogy a soronkívüli előléptetés biztosításánál megelégedzik az igazgatóságok vezetőiről, helyetteseiről, a központi hivatalok helyettes vezetőiről és osztályvezetőiről. A számvevőégi és a forgalmi szakba tartozó, mint középiskolai alapképzettséggel rendelkező tisztviselők a IX. fizetési osztályban kezdik szolgálatukat és fokozatosan elérhetik a III. fizetési osztály 1. fokozatát. A multtal szemben nagy előny, hogy már mint kinevezett számtisztek, illetőleg II. osztályú tisztek kezdik szolgálatukat s az egyes fizetési fokozatokba 3 évenkénti előléptetéssel előmenetelük biztosítva van. A többi állami tisztviselőkkel szemben még előnyük az államvasúti és postai érettségizett alkalmazottaknak, hogy a VI. (számvevő, tanácsos, felügyelő) és az V. (II. oszt. főtanácsos, főfelügyelő) fizetési osztályok 2. fokozatában a várakozási idő nem három, hanem két év.

A vonatkozó rendeletek a kiváló tisztviselőknek e két szaknál is jelentékeny számú soronkívüli előléptetést biztosítanak azzal, hogy az egyes fizetési osztályokba tartozó tisztviselők egyenlőségű lehet minden évben soronkívüli előléptetni valamelyik fizetési osztály 2. fokozatából a következő magasabb fizetési osztály 3. fokozatába. Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy ha a főtisztek létszáma 496, akkor a fokozatosan előlépőkön kívül minden évben 62 főtiszt lehet soronkívüli előléptetni felügyelővé a VII. fizetési osztály 2. fokozatából a VI. fizetési osztály 3. fokozatába. Sőt a legalább 30 főnyi létszámmal rendelkező hivatalok kiváló minőségű vezetői valamelyik fizetési osztály legalsó fokozatából is előléptethetők a közvetlenül magasabb fizetési osztály 3. fokozatába.

A számvevőégi és a forgalmi tisztviselőkkel kapcsolatban hibája a rendeletnek, hogy ebben a kivételes elbánásban nem részesíti a központi hivatalok, a hivatalok vezető-helyetteseit, osztályvezetőit és csoportvezetőit, akik mindegyik fontos és felelősségteljes őrhelyeit töltik be a postaszolgálatnak. A férfi és női alkalmazottak egyenjogúsítása főleg a forgalmi szakban bír igen nagy jelentőséggel, mert az érettségizett nők előtt megnyitja a szabadabb érvényesülés lehetőségét.

A középiskola 4 osztályát végzett ú. n. kezelési szakon is megszűnt a férfi és a nő tisztviselők közötti különbség. A postai szolgálat kezdését illetőleg azonban mégis van némi eltérés a férfi és a női alkalmazottak között, mert a jól bevált postanövendék rendszer különleges helyzetet teremt. Mint tudjuk, postanövendéki csak a 17. életévüket még be nem töltött ifjakat vesz fel a posta, akik előbb elvégzik az egyéves szaktanfolyamot, leteszik a szakvizsgát és csak 18. életévük betöltésével válnak teljes értékű és bárhol használható postaal alkalmazottakká. Ezek az ifjak eddig a 18. életévük betöltését követő hó 1-től üzemi díjnokok lettek. Ezentúl

II. fizetési osztályból mehet nyugdíjba.

Hibája a rendeletnek, hogy a soronkívüli előléptetés biztosításánál megelégedzik az igazgatóságok vezetőiről, helyetteseiről, a központi hivatalok helyettes vezetőiről és osztályvezetőiről.

A számvevőégi és a forgalmi szakba tartozó, mint középiskolai alapképzettséggel rendelkező tisztviselők a IX. fizetési osztályban kezdik szolgálatukat és fokozatosan elérhetik a III. fizetési osztály 1. fokozatát. A multtal szemben nagy előny, hogy már mint kinevezett számtisztek, illetőleg II. osztályú tisztek kezdik szolgálatukat s az egyes fizetési fokozatokba 3 évenkénti előléptetéssel előmenetelük biztosítva van. A többi állami tisztviselőkkel szemben még előnyük az államvasúti és postai érettségizett alkalmazottaknak, hogy a VI. (számvevő, tanácsos, felügyelő) és az V. (II. oszt. főtanácsos, főfelügyelő) fizetési osztályok 2. fokozatában a várakozási idő nem három, hanem két év.

A vonatkozó rendeletek a kiváló tisztviselőknek e két szaknál is jelentékeny számú soronkívüli előléptetést biztosítanak azzal, hogy az egyes fizetési osztályokba tartozó tisztviselők egyenlőségű lehet minden évben soronkívüli előléptetni valamelyik fizetési osztály 2. fokozatából a következő magasabb fizetési osztály 3. fokozatába. Ez gyakorlatilag annyit jelent, hogy ha a főtisztek létszáma 496, akkor a fokozatosan előlépőkön kívül minden évben 62 főtiszt lehet soronkívüli előléptetni felügyelővé a VII. fizetési osztály 2. fokozatából a VI. fizetési osztály 3. fokozatába. Sőt a legalább 30 főnyi létszámmal rendelkező hivatalok kiváló minőségű vezetői valamelyik fizetési osztály legalsó fokozatából is előléptethetők a közvetlenül magasabb fizetési osztály 3. fokozatába.

A számvevőégi és a forgalmi tisztviselőkkel kapcsolatban hibája a rendeletnek, hogy ebben a kivételes elbánásban nem részesíti a központi hivatalok, a hivatalok vezető-helyetteseit, osztályvezetőit és csoportvezetőit, akik mindegyik fontos és felelősségteljes őrhelyeit töltik be a postaszolgálatnak.

A férfi és női alkalmazottak egyenjogúsítása főleg a forgalmi szakban bír igen nagy jelentőséggel, mert az érettségizett nők előtt megnyitja a szabadabb érvényesülés lehetőségét.

A középiskola 4 osztályát végzett ú. n. kezelési szakon is megszűnt a férfi és a nő tisztviselők közötti különbség. A postai szolgálat kezdését illetőleg azonban mégis van némi eltérés a férfi és a női alkalmazottak között, mert a jól bevált postanövendék rendszer különleges helyzetet teremt. Mint tudjuk, postanövendéki csak a 17. életévüket még be nem töltött ifjakat vesz fel a posta, akik előbb elvégzik az egyéves szaktanfolyamot, leteszik a szakvizsgát és csak 18. életévük betöltésével válnak teljes értékű és bárhol használható postaal alkalmazottakká. Ezek az ifjak eddig a 18. életévük betöltését követő hó 1-től üzemi díjnokok lettek. Ezentúl

ugyanakkor a X. fizetési osztály 3. fokozatába I. osztályú segédtisztokká nevezetnek ki. Az újonnan felvett nőtisztviselőket pedig — minthogy akkor még elméleti szakképesítésük nincsen — csak a XI. fizetési osztály 3. fokozatába II. osztályú postasegédtisztokká lehet kinevezni. Mihelyt azonban elvégzik a hat hónapos kezelési tisztviselői tanfolyamot és leteszik a szakvizsgát,ők is I. osztályú segédtisztok lesznek a X. fizetési osztály 3. fokozatában.

A X. fizetési osztály 3. fokozatában kezdik a szolgálatukat a 4 középfokú segédlevéllel rendelkező műszaki üzemi tisztviselők is, akik — éppen úgy mint a kezelési tisztviselők — az egyes fizetési fokozatokból háromévenként lépnek elő, kivéve azt a különleges vasutas és postás kedvezményt, hogy ennél a két szaknál a VII. és a VI. fizetési osztályok 2. fokozatában a várakozási idő két év.

A kezelési és a műszaki üzemi tisztviselők 40 évi szolgálatuk alatt a fokozatos előléptetés során elérhetik a VI. fizetési osztályt. Minthogy azonban a rendelet lehetővé teszi, hogy a kiváló minőségű tisztviselők egyenlőcadréssal minden évben fizetési osztályba 2. fokozatból a következő fizetési osztály legalsó fokozatába soronkívül előléphet, a kezelési és a műszaki üzemi tisztviselők közül azok, akik szolgálatuk alatt legalább kétszer soronkívül előléptettek, elérhetik az V. fizetési osztályt, sőt ennek I. fokozatáig haladhatnak.

Forradalmi jelentőségű és így egészen újszerű az új fizetési rendszernek az a kedvezménye, hogy a posta üzemi alkalmazottainál a fizetési osztályokba és fokozatokba való besorolás, valamint az előléptetéshez szükséges várakozási idő, továbbá a nyugdíjba számítható idő beszámításánál a 18. életév betöltése előtt teljesített szolgálatból legalább egy évet figyelembe lehet venni. Ezzel miniszterünk a volt növendékeink, tanoncaink és fiatal órábereink törekvéseit méltányolta.

A kezelési és a műszaki üzemi tisztviselők az új fizetési rendszerben nem kapták meg a kezdeti előnyöket oly mérvben, amint azokat az egyéb szakba tartozó alkalmazottaknál biztosították. Érttem ezt arra, hogy a multban a 4 középfokú végzett tisztviselő éppen úgy, mint az érettségizett a dijnoki és a gyakornoki szolgálat után az állami rendszerű XI. fizetési osztályba nevezett ki. Az igaz, hogy az új fizetési rendszer eltörölte a dijnoki és a gyakornoki állásokat és a 4 középfokú végzett postatisztviselőket ehelyett sorozta be az állami rendszerű XII. fizetési osztályának megfelelő X. fizetési osztályba (ahol esetleg 9 évig kell várakozni), de ugyanakkor az érettségizettek a forgalmi dijnoki és a forgalmi gyakornoki állások figyelmen kívül hagyásával — igen helyesen — a IX. fizetési osztályban, mint II. osztályú tisztviselők kezdik szolgálatukat. Reméljük, hogy a sérelmek orvoslásánál itt is megtalálják a helyes megoldást.

A 4 középfokú iskolát nem végzett, ipari segédlevéllel rendelkező alkalmazottainkat különleges elbírálásban részesíti az új fizetési rendszer. Ezek az állandóan alkalmazott iparosok a jövőben a XI. fizetési osztály 3. fokozatában kezdik postai szolgálatukat és 40 évi szolgálat után kivétel nélkül elérhetik a VII. fizetési osztályt, ahol művezetői elnevezést nyernek. Általában 3 évenként lépnek elő, de a VIII. és VII. fizetési osztályok 2. fokozatában a várakozási idő két év. Az a szakiparos pedig, aki kiváló minőségű szolgáltatást nyújt, egynéhányszor soronkívül előléptetésben részesülhet (itt is biztosítja a rendelet a szak egyenlőcadréssal történő előléptetését), a fokozatos előléptetés során elérheti a VI. fizetési osztályt és az azzal járó főművezetői állást.

Kivételes és igen méltányos kedvezményt biztosít a rendelet az állandóan ólommal vagy savakkal dolgozó postai alkalmazottaknak. Ezek minden fizetési fokozatban három év helyett csak két évig várakoznak és a szolgálati idejük megállapításánál az ebben a szolgálatban eltöltött minden 5 év 6 évi szolgálatnak számít.

Ezzel a messzemenő kedvezményrel miniszterünk az egészségromlással járó nehéz testi munkát kívánta méltányolni. Sérelmes azonban, hogy a mozgópostásainkat nem részesíti a rendelet az államvasúti utazó (mozdony-, motor- és vonatkísérő), valamint a kocsirendező személyzetnek megadott kedvezményekben. Pedig ezek is mozgó vonaton végzik szolgálatukat, fáradságos és életveszélyes körülmények között.

Azok a postai alkalmazottak, akiknek az állás betöltésére sem iskolai végzettség, sem segédlevél előírva nincsen, mint munkások a XII. fizetési osztály 3. fokozatában kezdik szolgálatukat és fokozatosan lépnek elő.

A XII. fizetési osztályba nevezi ki tehát a posta vezetősége mindazokat az alkalmazottakat, akik az altiszt szak és a műszaki üzemi segédszemélyzet utánpótlására szorálnak, kivéve az ipari segédlevéllel rendelkezőket. Ha azonban ezek a munkások már három évig szolgáltak és ez alatt letették a postaaltiszt vagy a vonalfelügyelői vizsgát, vagy gépkocsivezetői jogosítványt szereztek, azonnal a XI. fizetési osztályba lépnek elő és II. osztályú altisztek, II. osztályú vonalfelügyelők, illetőleg II. osztályú gépkocsivezetők lesznek. Ezek az alkalmazottak azután tovább szintén három évenként lépnek elő, sőt a IX. fizetési osztály (a II. osztályú szakaltiszt, vonalmester, gépkocsimester) és a VIII. fizetési osztály (I. osztályú szakaltiszt, vonalmester, gépkocsimester) 2. fokozatában csak két évig várakoznak.

Minden postaaltiszt (vonalfelügyelő, gépkocsivezető) tehát a fokozatos előléptetés során, ha a szakképesítését idejében megszerzi, kivétel nélkül elérheti a VIII. fizetési osztályt, vagyis az I. osztályú szakaltiszt (I. osztályú vonalmesteri I. osztályú gépkocsimesteri) állást. Ha pedig kiváló minőségű szolgálatot tesz, akkor több ízben is részesülhet soronkívül kinevezésben (mert az altisztek egyenlőcadréssal és évenként soronkívül előlép) és

bejuthat mint kezelőaltiszt (a vonalmester és a gépkocsimester mint művezető) a VII. fizetési osztályba, sőt tovább lépnek elő a VI. fizetési osztály 1. fokozatáig, ahol a kezelő altiszt „vezető altiszt”, a művezető pedig „főművezető” elnevezést kap.

A rendelet az altisztek-nél és a műszaki üzemi segédszemélyzetnél különösen méltányolja a terhes, ünneppontot nem ismerő, éjjelnappali nehéz munkát. Ezért intézkedik úgy, hogy már a II. oszt. altiszt vonalfelügyelő, gépkocsivezető, kábelvezető, szakiparos a XI. fizetési osztályban kezdje szolgálatát, tehát ott, ahová az állami rendszerű szakaltiszt csak hosszabb szolgálat után juthat el és a postafelügyelői, illetőleg a főellenőri illetményekig haladhat.

Az új fizetési rendszer alapján minden postai alkalmazottat be kell sorozni abba az új fizetési osztályba, illetőleg fizetési fokozatba, amely őt szolgálati ideje után megilleti. A szerzett jogokat azonban tiszteltetben kell tartani, vagyis az új rendszerrel senki hátrányosabb helyzetbe nem kerülhet.

Az új besorolásnak különösen az altiszt szaknál van eredményes jelentősége. A multban ugyanis a szakaltiszt állásokba aránylag kevesen juthattak be, mert a költségvetési létszám ezeket erősen korlátozta. Így történhetett meg, hogy igen sok altiszt kártársunk 40 évi szolgálat után mint I. osztályú postaaltiszt vonult nyugalomba. Ez az antiszociális állapot az új fizetési rendszerbe történő besorozással azonnal megszűnik, mert mindenki megkapja azt a ranghelyet, amely őt eddigi szolgálati ideje után megilleti.

Vezetőségünk már lázasan dolgozik az új besorozásokon és legfőbb törekvése, hogy minden kártársunk a legjobbat, a legtöbbet kapja abból, amit az új fizetési rendszer részére nyújthat.

Az eddig előadottakban az új fizetési rendszert, mint a postás jövő alapját ismerttettem. Most lássuk, mit kapnak pénzben, mit jelent illetmények szempontjából az új fizetési rendszer.

Elsősorban kapunk a) fizetést, amely a vonatkozó fizetési osztály és fokozat szerint megillet, azután,

b) a fizetés százalékos pótlékát (Budapest 50%), c) lakáspénzt a régi összegekkel, kissé felfelé kikerekítve,

d) családi pótlékot, amely a legszociálisabb illetmény, mert az egyenlőség elvén alapszik,

e) személyi pótlékot, amely illetmény jellegével bír, tehát a nyugdíjba is beszámít,

f) közlekedési segélyt Budapest,

g) újjáépítési pótlékot, amely a mai rendkívül idők fokozottabb munkateljesítményét és a vezetői munkahelyek felelősségteljes szellemi munkáját méltányolja és

h) üzemi jutalékot, amelynek összege a végzett munkaeredményhez igazodik.

Hely híján most nincs módomban az illetmények-kezelés és az ezzel szorosan összefüggő nyugalatás kérdésével részletesebben foglalkozni, legközelebbi cikkemben azonban erről adok kimerítő tájékoztatást.

Szociális érdekképviselet

A romok felett megindult az új élet. A vasútnál, postánál, mezőgazdaság, ipar és kereskedelemben lankadatlan szorgalommal folyik a munka, hogy a számtalan szétrombolt otthont, hivatalt, üzemet, vagyis az országot újjáépítsük.

Mindenütt hatalmas versengés folyik a munkában, mert mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy a jövőben az érvényesülés valóban a kiválóság, rátermettség és szakszerűség mértékétől fog függni.

Mi dolgozók élni és boldogulni akarunk. Ma a Postás Szabad Szakszervezet vette át a kari egyesületek feladatát programjában, gerincesen kinyilatkoztatva a kormányzat felé a postaalkalmazottak gazdasági, szociális, kulturális igényeit. Legjellemzőbb példa a szakszervezeti illetményeket tárgyaló hárombizottság, a külön postás fizetési rendszer harcosainak munkája, kik nem kimélnék semmitől sem tárgyaló felelőket, nyíltan, keményen képviselték a célul kitűzött feladatokat a szociális és demokratikus fizetési rendszert, melynek alapköveit már sikerült lerakni. Azonban egyet be kell vallanunk, hogy ez az eredmény, amit nem tekinthetünk ugyan véglegesnek a hárombizottság erőteljes kiállása mellett főtényezőként szerepelt az óriás postás tömeget vezető Gerő Ernő miniszterünk, Udvarhelyi Ödön postavezérigazgatónk, postás szakszervezet vezetősége, az üzemi bizottságok segítő keze és legfőképpen a szabadságot biztosító mai demokratikus államforma, melyet a demokratikus pártok biztosítanak részünkre.

A P. Sz. Sz. célkitűzései elé tartozik az összes postaszemélyzet erkölcsi, gazdasági, jóléti és kulturális érdekeinek törvényes kereteken belül való megvalósítása.

HIREK

Üzemi bizottsági ülés. Az üzemi bizottságok ülését minden csütörtökön délután 3 órai kezdettel tartjuk. A Szakszervezet vezetősége felhívja az üzemi bizottságok figyelmét, hogy tekintettel az ülés fontosságára, megbízottjuk feltétlenül jelenjen meg.

Kultúrmegegyeztetési értekezlet. Kultúrmegegyeztetési értekezlet tartunk minden héten szerdán 1 órai kezdettel. Felkérjük a hivatalok kultúrmegegyeztetőit, pontosan jelenjenek meg, hogy kulturális célkitűzéseinkről tájékoztatni tudjuk őket, rajtuk keresztül pedig hivatalukat.

A kimaradt cikkeket jövő számunkban közöljük.

POSTÁS KOZLÖNY.

Budapest, 1945 augusztus hó.

Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, VI., Benczúr-utca 27. Telefon: 228-666. Megjelenik havonta/egyszer. A szakszervezet tagjai részére díjlan. Felelős szerkesztő és kiadó: SZENTPÉTERI JÓZSEF. Szerkesztő: SZABÓ JÓZSEF. Általános Nyomda és Graf. Int. Rt., Bpest, VI., Nagymező utca 3. Felelős: Rácz I.

tása. A postás társadalom nagy vagyonnal bír, mely jelenleg a gazdasági és szociális intézmények birtokában van. Ennek a postás-filérekből évtizedeken keresztül gyűjtött vagyonnak szakszerű összefogásával a szaporításával óhajtja a P. Sz. Sz. biztosítani és ki-elégíteni karra és rangra való tekintet nélkül minden alkalmazott szociális és kultúrigényét. A P. Sz. Sz.-nek vezetősége most már egy erős szervezetben tömörült összes alkalmazottak támogatásával és súlyával akarja biztosítani, hogy a személyzet egészséges munkahelyen, megfelelő bérért dolgozzon, szabadságát a lehetőség szerint postás üdülőkben tölthesse, a most szervezés alatt álló postaszövetkezetben olcsón önköltségi áron vásároljon, a postás takarékpénztárak és hitelszövetkezetek, mely a jövőben a P. Sz. Sz.-tel huzamosan óhajt működni, családi házak rendbehozására, háztelkek vásárlására, a jövőben való építkezésre az alkalmazott olcsó kölcsönöket igénybe vehessen, végül — ha erre szükség van — a jóléti és gazdasági intézmények segítségével egy becsületos élet megvalósítását akarja a szakszervezet vezetősége elősegíteni az összpostáság részére.

A P. Sz. Sz. alapszabályai, továbbá az üzemi bizottságokat szabályozó rendelet oly messzemenő jogokat biztosít a postás társadalom gazdasági és szociális fejlődésének terén, hogy minden alkalmazott föl-emelt fővel, reményteljesen tekinthet egy szebb postás-jövő felé.

Szervezkedjünk tehát, mert egységben az erő és ezért lépünk az új demokratikus Magyarország szervező fizikai és szellemi munkásainak sorai közé, a Postások Országos Szabad Szakszervezetébe.

Babják Jenő.